

Interesse liden derunder, Sagerne liden derunder, det parlamentariske System liden derunder i høi Grad (Stemmer: Men vi have jo ikke det parlamentariske System). Så vel, ikke i Flertallets Forstand; men vor hele konstitutionelle Udvikling og Lovgivningsvirksomhed gjøre vi os forgjæves vor bedste Flid for at udføre paa en tilfredsstillende Maade. Jeg veed ikke, hvorledes det skal ende, hvis denne Tilstand længe skal vedvare; men at det ikke kan blive ved paa denne Maade, tror jeg er almindelig erkjendt af alle Medlemmer i denne Sal. Jeg føler ingen særlig Grund til at lægge Skylden herfor paa Regjeringen. Efter min Opfattelse ligger Skylden deri, at under heftige og lidenskabelige Partikampe blive mere og mere Personer, Principer og Sager blandede med hinanden, saa at man overfører sin Misthemning snart paa Personer, snart paa Principerne og snart paa Sagerne, uden at det staar klart, hvad man vil tillivs. Under saadanne Forhold tror man det heldigt, at nye Personer træde til og forsøge, om de bedre kunne klare Vanskelighederne. Dette er det, der ligger bagved det Hele, og som paa forskjellig Maade søges tilkjendegivet ved de fremkomne Udtalelser. Derved maa vi ogsaa blive staaende og ikke søge at finde Nogen, vi kunne lægge Skylden paa, thi der er Ingen i denne Sal, der kan afgjøre, hvor Skylden bør lægges. Enhver vil fra sit Standpunkt søge at lægge den paa det Sted, der passer ham bedst, og det vil ikke blive retfærdigt. Saa vidt jeg har kunnet opfatte og iagttage Stemningen, er der en almindelig Følelse hos Medlemmerne i denne Sal af, at vi maa ud af denne Tilstand. Dersom Regjeringen sender os hjem, saa siger jeg: „Mange Tak“, det er ogsaa en Udvei, og som en Udvei tager jeg den med Taknemlighed, thi ud af den nuværende Situation tror jeg rigtignok, at vi maa, og jeg tror at det er Følelsen heraf, som paa forskjellig Maade har villet skaffe sig Luft ved de forskjellige Udtalelser. Hvad jeg imidlertid vil holde fast, er at Nødvendigheden heraf er fremkaldt ved hele Situationen, og mere føler jeg mig ikke kaldet til at udtale.

Holstein-Ledeborg: Jeg tror, at det vil være umuligt for noget Medlem ikke her i Aften at være blevet forbauset over at se, at pludselig Folkethingets Mindretal træder op og vil styrte Regjeringen. Mig har det i det Mindste i allerhøieste Grad forundret at se Mindretallet træde op og angribe Regjeringen paa en saa staa-følløs Maade, som det i ethvert Tilfælde fra Flertallets Side neppe er flet i lang Tid. Der maa ligge Noget bag ved det, forekommer det mig, det kan ikke have en aldeles naturlig Grund; jeg tror virkelig, den hele Situation hviler, som den høitærede Finantsminister sagde, paa Mosegrund, der er noget Sumpet, der ligger til Grund derfor, som vi maa se paa en eller anden Maade at faae

frem. Og naar vi lægge Mærke til de Udtalelser, der ere komne frem fra Mindretallets forskjellige Ordførere — jeg siger forskjellige, thi de ærede Ordførere af Mindretallet have modtaget hinanden saa velsignet, at det ikke er muligt at betragte det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) som andet end Finantsudvalgets Mindretals Ordfører; det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) repræsenterer saaledes et andet Mindretal — saa ere disse Udtalelser saa forskellige, at jeg tror vi maa laa en Streg over dem alle sammen og se at faa ny Forklaring. Enkelte Medlemmer have sagt, at Grunden til, at de vilde styrte Regjeringen (Stemmer: Det have de ikke sagt), ja, hvorfor trættes om Ord — at de angrebe Regjeringen, var den, at Regjeringen ikke med tilstrækkelig Energi havde ført Sagen om Pantserkøbet og om Kommunitetet i Landstthinget, eller ikke tidligere opgivet disse Spørgsmaal i Folkethinget. Det Svar, som den høitærede Finantsminister gav derpaa, var efter min Mening en saa fyldestgjørende og klar Gjendrivelse, at jeg tror ikke man for Noget kan indvende Noget derimod; man kan ikke forlange, at en Regjering, der ikke vil gaa til den yderste Grændse, allerede ved 2den Behandling i Folkethinget skal opgive sit Standpunkt. Men der er ogsaa kommet en anden Forklaring. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) gav os en Meddelelse om, at Grunden til, at han ikke vilde støtte Regjeringen, var den, at Flertallet var altfor medgjørligt lige over for Regjeringen; det ærede Medlem sagde, dersom Flertallet næste Aar er lige saa medgjørligt, saa vil jeg ikke støtte denne Regjering. Det gjorde naturligvis, om jeg saa maa sige, et mindretalparlamentarisk Indtryk, og det styrkedes Noget ved, hvad vi hørte af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amt 2den Valgkreds (Ingerslev) sagde, at det kunde ikke være Tilfældet, thi saa maatte Finantsministeren have impetogaaet det med Kraft, saa er det ikke noget Argument, thi Mindretallets Parlamentarisme er ikke saa farlig, at det er nødvendigt at impetogaa den med Kraft. Senere har det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds forklaret sig nærmere, og vi kom maaste derigjennem til at se, hvad det er. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at han var meget langt fra at optage Mindretallets Parlamentarisme i sit Program og heller ikke vilde han ubetinget angribe Regjeringen næste Aar, men hans Mening var, at det vilde være vanskeligt at støtte den. Deri ligger Situationen. Sagen er vistnok den, at det ærede Mindretal har nu Følelsen af, at den ikke mere kan støtte Regjeringen lige over for den Løstik, der er fulgt fra Flertallets Side i dette Aar. I det Mindste har det paa mig gjort det Indtryk, som om Mindretallets Forhold til Regjeringen er omtrent det samme som — jeg